

Πρόλογος

Εξήντα ολόκληρα χρόνια ήταν παντρεμένοι ο παππούς και η γιαγιά μου κι όμως, ποτέ δεν αντικρίστηκαν γυμνοί. Εγώ δεν αντίκρισα ποτέ γυμνή τη μάνα μου.

Αντίθετα, τα παιδιά μου έχουν συνηθίσει τόσο να βλέπουν εμένα και τη γυναίκα μου να κυκλοφορούμε με «φύλλο συνκής», ώστε αναγκάζονται καμιά φορά να μας θυμίζουν «να ρίξουμε, διάολε, και κάνα ρούχο πάνω μας», όταν περιμένουν φίλους.

Είναι αυτονόητο ότι τα τέλη του εικοστού αιώνα υπήρξαν μια εποχή σημαντικού σεξουαλικού φιλελευθερισμού. Προτιμώ να μη φαντάζομαι τι είδους σεξουαλική ζωή είχαν η γιαγιά και ο παππούς μου. Υποσιάζομαι ότι θα πρέπει να έμοιαζε με την περιγραφή του Τόμας Χομπς για την πρωτόγονη ζωή: «δυσάρεστη, σκληρή και σύντομη».

Κινδυνεύουμε ωστόσο να πέσουμε σε ένα είδος γενεαλογικής (!) αυταρέσκειας, αν φανταστούμε ότι το σεξ είναι επινόηση της δικής μας εποχής ή κουλτούρας.

Πάνω από εκατό εκατομμύρια πράξεις σεξουαλικής συννεύρεσης λαμβάνουν χώρα κάθε μέρα, σύμφωνα με τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας. Άνδρες και γυναίκες επιδίδονται σε ερωτική συννεύρεση για την απόλαυσή τους εδώ και πάνω από εκατό χιλιάδες χρόνια. Ένας πρόχειρος υπολογισμός δείχνει λοιπόν (λαμβάνοντας υπόψη τον αυξανόμενο πληθυσμό της γης από το 98.000 π.Χ.) ότι οι άνθρωποι έχουν κάνει έρωτα κάπου 1.200 τρισεκατομμύρια φορές μέχρι σήμερα.

Σίγουρα δεν μπορεί να ήταν άσχημα *κάθε* φορά.

Όπως το έθεσε ένας Βρετανός ψυχοθεραπευτής, ο Μπρετ Καρ, η ιστορία του σεξ είναι «ένα ναρκοπέδιο προόδου και οπισθοδρόμησης». Κάποιες από τις πλέον χαρακτηριστικές εποχές σεξουαλικής απελευθέρωσης βρίσκονται πολύ πίσω στο παρελθόν μας, ενώ οι εποχές με τη μεγαλύτερη καταπίεση είναι ακόμα νωπές στη μνήμη μας.

Ό,τι ακολουθεί είναι μια εξιστόρηση όχι τόσο του σεξ, όσο της σεξουαλικής *απόλαυσης*, του σεξ ως κορύφωση του δεσμού δύο ατόμων ή του σεξ ως ευχάριστη δραστηριότητα που περιλαμβάνει την αναπαραγωγή μόνο ως δυνατότητα επιλογής.

Ο οργανισμός είναι η υπέρτατη στιγμή του σεξ αυτής της μορφής. Είναι αυτό που ελπίζουμε να επιτύχουμε. Όπως θα έλεγε κι ένας φανατικός του ποδοσφαίρου, αντλείς ευχαρίστηση και από τον αγώνα που λήγει μηδέν μηδέν, αλλά ο μεγάλος αγώνας θέλει και γκολ. Και πολλοί από τους μεγάλους αγώνες, κατά τους ειδήμονες, υπήρξαν αγώνες με πολλά γκολ, και ικανοποίησαν εξίσου και τους δύο αντιπάλους.

Όμως, ο οργανισμός διαδραματίζει στο σεξ πολύ παράδοξο ρόλο. Η γιαγιά και ο παππούς μου, υποθέτω, θα είχαν μια τελείως αόριστη εντύπωση του τι σημαίνει «οργανισμός». Ο παππούς μου ήταν υποδεκανέας στα χαρακώματα του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, σε γενικές γραμμές λοιπόν θα νόμιζε ότι είχε κάτι να κάνει με το «χύσιμο» ή την εκσπερμάτιση. Είμαι ωστόσο βέβαιος πως η γιαγιά μου πέθανε χωρίς να ξεκαθαρίσει ποτέ στο μυαλό της την έννοια του οργανισμού, καθώς και το πού ή το πώς είναι δυνατό να τον επιτύχει κανείς.

Ακόμα και όταν μεγάλωνα, στη δεκαετία του '60, ήμουν εκπληκτικά αθώς και ανίδεος για τα σημερινά δεδομένα. Διάβαζα καμιά φορά τα βιβλία του Μπίλι Μπάντερ, όπου ο Μπάντερ κι ο συγγαίτοικός του Μπομπ Τσέρι «κραυγάζαν» – ο συγγραφέας Φρανκ Ρίτσαρντς, γράφοντας τη δεκαετία του '20 και ακόμα πιο πριν, χρησιμοποιούσε το αγγλικό ρήμα για την εκσπερμάτιση (ejaculate) με τη δευτερεύουσα σημασία του, ήτοι «παράγω έναν κοφτό, έντονο άναρθρο ήχο ή επιφώνημα». Όταν ξεπέρασα το στάδιο αυτών των βιβλίων, κατάλαβα γιατί οι γονείς μου μειδιούσαν με αυτή τη λέξη.

Αλλά δεν ήμουν ο μόνος ανίδεος τότε. Ένα ιδιαίτερα προοδευτικό βιβλίο του 1953, το *Sex in History*, του Βρετανού συγγραφέα Γκόρντον Ρατφί Τέιλορ, δεν περιέχει καν τη λέξη «οργασμός». Ακόμα και η κόσμια εναλλακτική απόδοση του όρου, η «κορύφωση», εμφανίζεται μόνο δύο φορές.

Ωστόσο, εκτός από την ανάγκη για οξυγόνο και τροφή, η επιδίωξη του οργασμού υπήρξε ένα από τα σημαντικότερα καθοριστικά στοιχεία της ανθρώπινης συμπεριφοράς στην εξέλιξη της ιστορίας. Βαθιά όσο και η ανάγκη για την αγάπη (και ακόμα βαθύτερη για τους περισσότερους ανθρώπους), η ακόρεστη δίψα για οργασμό έχτισε και γκρέμισε γάμους και δυναστείες, ενέπνευσε ποιήματα, θεατρικά έργα και μυθιστορήματα, εξολόθρευσε ανθρώπινες ζωές με τα αφροδίσια νοσήματα, ενώ γέννησε και έθρεψε μια παγκοσμίως διαδεδομένη βιομηχανία σεξ, από το χώρο της μόδας μέχρι τον κινηματογράφο και την πορνογραφία.

Αντικειμενικά όμως, όσο καταλυτικός, σαρωτικός κι εξουθενωτικός φαίνεται την ώρα εκείνη, όσο συναρπαστική και παράφορη είναι η διέγερση που προκαλεί, όσο γλυκιά και ικανοποιητική είναι η μετέπειτα νάρκη που αφήνει, τόσο ο ανδρικός όσο και ο γυναικείος οργασμός είναι, στην πραγματικότητα, επιμέρους γεγονότα.

Ακόμα και όταν οι σύντροφοι είναι έμπειροι, σεξουαλικά συμβατοί και κάνουν έρωτα συχνά και τακτικά, συνδυασμός σπάνιος σύμφωνα με όλες τις έρευνες, η ικανότητα για οργασμό, ως ζωτικός μηχανισμός, δεν κατέχει την ίδια θέση με άλλες ζωτικές λειτουργίες, όπως, ας πούμε, την πέψη και την όραση.

Ο αναγνώστης πρέπει να καταλάβει ότι η «σεξολογία» είναι μια επιστήμη ανακριβής, όπου οι ερευνητές διαφωνούν ριζικά μεταξύ τους, αφού υποχρεούνται να βασιστούν σε ένα θολό συννοθύλευμα εργαστηριακών ευρημάτων, ερωτηματολογίων και, συχνά, μόνο στη διαίσθηση. Αλλά, όσο και αν φαίνονται αντιφατικές οι έρευνες που παραθέτω, σχεδόν όλοι συμφωνούν ότι, σωματικά, ο οργασμός και για τα δύο φύλα είναι κάτι παραπάνω από μια «αστραπή στο σώβρακο».

Κατά μέσο όρο, τόσο για τον άνδρα όσο και για τη γυναίκα,

ένας οργανισμός δε διαρκεί πάνω από δέκα δευτερόλεπτα. Με τη μέση συχνότητα συνουσίας να κυμαίνεται στη μία ή στις δύο φορές την εβδομάδα, τα περισσότερα άτομα θα βιώσουν είκοσι περίπου δευτερόλεπτα οργανισμού την εβδομάδα, κάπου ένα λεπτό το μήνα, συνολικά δώδεκα λεπτά έκστασης το χρόνο.

Σε μια τυπική, λοιπόν, έως αισιόδοξη, σεξουαλική ζωή πενήντα ετών, προσδοκούμε να απολαύσουμε δέκα περίπου ώρες οργανισμού, ίσως είκοσι ή τριάντα για τους πλέον φανατικούς του αυνανισμού.

Δεδομένου επομένως του χρόνου που ξοδεύουμε σε σκέψεις, ανησυχίες, την προετοιμασία, την ανάλυση του σεξ και των επιδόσεών μας σ' αυτό, οι δέκα, ακόμα και οι τριάντα ώρες «αποτελέσματος» σε μια ολόκληρη ζωή φαντάζει πολύ χαμηλή απόδοση αναλογικά με την προσπάθεια που καταβάλλεται.

Είτε πρόκειται όμως για σεξ είτε για αυτοϊκανοποίηση, η ορμή της σεροτονίνης του οργανισμού και η στιγμιαία μυϊκή χαλάρωση αποτελούν το πλέον ισχυρό και πλέον διαδεδομένο ναρκωτικό μας. Και, παρότι δεν εθιζόμαστε, καθημερινά δεχόμαστε παραράζ κοινωνικών, πολιτισμικών και επικοινωνιακών πιέσεων για τη... χρήση του. Ο βρετανός θεολόγος Μάλκολμ Μάγκριτζ παρατηρούσε κατά τη δεκαετία του '60 το εξής: «Ο οργανισμός αντικατέστησε το σταυρό ως αντικείμενο πόθου και ως όραμα πλήρωσης». Κι αυτό μόλις μια δεκαετία προτού όλα σχεδόν τα γυναικεία και αργότερα και τα ανδρικά περιοδικά του κόσμου καθιερώσουν τη δημοσίευση κάθε μήνα τουλάχιστον ενός θέματος για τον οργανισμό που να προκαλεί αίσθηση.

Παρά τη φαινομενική όμως σημασία του σε όλες ουσιαστικά τις κουλτούρες και τις χώρες του κόσμου, δεν υπάρχει ολοκληρωμένη αφήγηση για τον οργανισμό, για την ελάχιστη γνωστή, άκρως μυστική ιστορία του, για τη βιολογία, την ανθρωπολογία, την ψυχολογία, την τεχνολογία και την κοινωνιολογία του, για τον πολιτισμικό ρόλο και τη φιλολογία του. Γι' αυτό ακριβώς, εκτός από το γεγονός ότι ο οργανισμός μου αρέσει πολύ, έγραψα αυτό το βιβλίο.

Στην έρευνά μου βοήθησαν πολύ τα εξής ιδρύματα: το Human Sexuality Collection του Πανεπιστημίου Κορνέλ, το Magnus

Hirschfeld Archive for Sexology του Πανεπιστημίου Χάμπολντ του Βερολίνου. Επίσης, οι βιβλιοθήκες των Relate's Herbert Gray College-Rugby England και Women's Sexual Health Clinic του Ιατρικού Πανεπιστημίου της Βοστώνης, καθώς επίσης και το Τμήμα Σεξουαλικής Ιατρικής του Πανεπιστημίου της Ουτρέχτης, το Henry Koch Institute στο Βερολίνο, το Kinsey Institute στην Ιντιάνα, το Institute of Psychology and Sexology στην Αγία Πετρούπολη και το Centre of Sexual Health στη Βόρεια Καρολίνα.

Επίσης, ευχαριστώ θερμά για τη βοήθεια και τις γνώσεις που μου προσέφεραν τους: Gabrielle Johnson, τον αείμνηστο καθηγητή Marcello Truzzi, τους Dr Marc Demarest, Rabbi Shmuley Boteach, Mike Robotham, Mike McCarthy, Clare Kidd, Wahida Ashiq, Tracey Cox, Matthew Norman, Bryony Coleman, Jemina Harrison, Jon Laine, Owen Scurfield, Ruth Margolis, Claire Ockwell, Lucy McDowell, Jason Williams, Lisa da Souza, Dr Marvin Krims, Fiona Wentworth-Shields, Hannah Shepherd, Jon Gower, Julia Cole, Dr Robert Douglas-Fairhurst, την καθηγήτρια Chiara Simonelli. Φυσικά, δεν παραλείπω να ευχαριστήσω, για προφανείς λόγους, τη Sue Margolis.

ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΜΑΡΓΚΟΛΙΣ, 2003